

Celog života ljudi nastoje da zadovolje brojne urođene i stečene potrebe, da odgovore različitim zahtevima i da reše veliki broj problema na koje neizbežno nailazi svako ljudsko biće. Istovremeno je važno i razvijati se kao ličnost. Ako se u tome u dovoljnoj meri uspeva, ponašanje je prilagođeno.

Iako se često ocenjuje da neko ponašanje odstupa od normalnog i da je neka ličnost nenormalna, treba napomenuti da je veoma teško povući granicu između normalnog i nenormalnog ponašanja. Za normalne osobe je karakteristična emocionalna stabilnost i zrelost, želja i volja za životom, realno procenjivanje svojih mogućnosti i sposobnosti.

O poremećajima ponašanja govori se onda kada pojedinac duže vreme ili trajno pokazuje ponašanje koje se ne može smatrati korisnim i normalnim.

Postoji više vrsta dusevnih poremećaja koji se razlikuju po stepenu poremećenosti i po karakterističnim načinima ponašanja. Dve velike grupe mentalnih poremećaja su: lakši duševni poremećaji – neuroze ili psihoneuroze i teži duševni poremećaji – psihoze. Često se pominju i psihopatije, kao treća vrsta poremećaja.

Neuroze su masovna i sve brojnija oboljenja.

One predstavljaju psihički poremećaj koji nema organsku osnovu. Naziv „neuroza“ obuhvata sve poremećaje koji nemaju fizičku osnovu. Najstarija definicija neuroze definiše ovu vrstu oboljenja kao funkcionalno nervno oboljenje bez vidljivih znakova organskih oštećenja. Neurozom se proglašava neuspela adaptacija ličnosti na zahteve socijalne sredine i vraćanje na prevaziđene obrasce ponašanja karakteristične za period detinjstva.

Neuroze su blaži poremećaji, pri kojima je za određeno vreme smanjena sposobnost snalaženja u pojedinim situacijama i prilagođavanja ljudima. Neuroze nisu bolesti koje dovode do prekida kontakta sa ljudima ili koje bi kao posledicu imale nemogućnost obavljanja redovnih poslova. Osobe koje pate od neuroza, neurotičari, obično tačno ocenjuju da imaju poteškoće u odnosima sa ljudima, kao i u obavljanju određenih poslova. Neurotična osoba može da postavi jasne granice između sebe i realnosti.

Faktori u razvoju neuroze su mnogobrojni. Smatra se da je period između druge i pete godine života često sudbonosan za tzv. neurotičnu predispoziciju. Neuroza se ne nasleđuje, ali se uče neurotični obrasci ponašanja roditelja ili osoba koje su u za dete u pomenutom periodu bile emocionalno značajne. Loša emocionalna atmosfera u porodici, defektna ili razorena porodica, strogo kažnjavanje, ostavljaju traumatske ožiljke. Neželjeno, omalovažavano dete može celog života ostati nesigurna ličnost.

Prema dominaciji vrsta neurotskih simptoma, najčešće se pominju četiri vrste neuroza: fobije, anksiozna neuroza, opsesivno-kompulsivna neuroza i histerija.

Fobija je strah vezan za objekat. Fobična neuroza razvija se kod plašljivih osoba, tj. osoba sa fobičnim karakterom. Fobičari pribegavaju ponašanju koje daje osećaj sigurnosti, i često se drže taktike- ne biti sam. Strah fobičara često ima i svoje telesne manifestacije: lupane srca, gušenje, mučnina i gađenje, povraćanje, bledilo ili crvenilo kože, itd. Fobične neuroze predstavljaju potenciran strah koji u određenim situacijama mogu imati i normalne osobe. Fobije su česte kod dece, a kod odraslih osoba obično potiču iz detinjstva. Neke od fobija su:

Agorafobija – fobija od otvorenog prostora;

**----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----**

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com